Posudek vedoucího na bakalářskou práci Dvojí přístup k lidovému vyprávění: Josef Štefan Kubín a Emanuel Horký

Lucie Čechová původně zamýšlela zabývat se několika knihami regionálních pověstí ze západní Vysočiny. Jestliže se nakonec rozhodla soustředit se na jednu z knih (Z kraje Šimona kouzelníka od Horkého) a srovnat ji s Kubínovými Lidovými povídkami z Podkrkonoší, byla to dobrá volba. Konfrontace těchto děl (které začaly vznikat přibližně v téže době, v desátých letech 20. století, byť Horkého titul vyšel až v roce 1958) totiž umožnila výrazněji pojmenovat specifičnost obou, a to jak po stránce jazyka, stylu, tématu a v neposlední řadě ukázat odlišnost přístupu obou autorů k lidovému vyprávění.

Práce začíná charakteristikou Kubínova rozsáhlého konvolutu, který v kritickém vydání Jaromíra Jecha čítá (i s komentáři) více než 1000 stran. Zde se Lucie Čechová mohla opřít o odbornou sekundární literaturu, neboť originální osobnost J. Š. Kubína vzbuzuje již po desetiletí zájem literárních vědců i folkloristů. Vytvořila si tak kostru, kterou mohla použít i pro druhou část své práce věnované takřka neznámému Emanuelu Horkému (1883-1971), který působil jako učitel a regionální kulturní pracovník. V této části pracovala s pověstmi v knize Z kraje Šimona kouzelníka a srovnávala je s prózami Kubína. Kromě toho Čechová studovala v archívech (muzea v Humpolci a Havlíčkově Brodě, archivy v Pelhřimově a Havlíčkově Brodě, Památník národního písemnictví). I když toto bádání ne vždy přineslo očekávané výsledky, podařilo se jí zejména ve vlastivědném sborníku Zálesí, který vycházel v Humpolci a na jehož vydávání se Horký podílel, odkrýt prameny pověstí, které Horký ve svém díle zpracovával. Horký totiž nebyl erudovaný filolog a folklorista jako Kubín, který studoval v Praze u Gebauera a spolupracoval s folkloristou světového jména Jiřím Polívkou. Ve svém souboru pověstí upravoval výchozí texty a přepracovával je do podoby běžné literární češtiny své doby, zatímco Kubín své lidové povídky vydával dialektologicky, bez úprav a cenzury a pečlivě zaznamenával údaje o vypravěčích.

Lucie Čechová se postupně zabývá žánry, kompozicí, lexikem, syntaxí, stylem, tématy a postavami obou analyzovaných titulů a dospívá ke srovnávání přístupu obou autorů k folkloru obecně. Její práce je dobře rozvržená a přehledně napsaná. Orientuje nejen v dílech Kubína a Horkého, ale prokazuje také znalost české literatury k folkloru (Václavek, Bogatyrev, Horálek, Sirovátka). Objevná je část její práce věnovaná Emanuelu Horkému.

Domnívám se, že práce splňuje standardní nároky na bakalářkou práci. Doporučuji ji k obhajobě a navrhuji hodnocení „výborně“.

25. 5. 2022 Jiří Holý